

РЕШЕНИЕ

№ 6817

гр. София, 30.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Вяра Русева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8041** по описа за **2020** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.285, ал.1 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по касационна жалба на Х. Т. И. срещу съдебно решение № 4184/27.07.2020г. по адм. дело № 11096/2019г. по описа на Административен съд София – град, 64 състав с което са отхвърлени исковите претенции на касатора срещу ГД „Изпълнение на наказанията“ за присъждане обезщетение за имуществени и неимуществени вреди в размер на по 3600 лв. за всяка от тях за двугодишен период считано от 15.02.2017г, ведно със законна лихва за забава, считано от 3.10.2019г до окончателното изплащане на сумата.

В жалбата се излагат доводи за нарушение на съдопроизводствените правила и материална незаконосъобразност на решението. Неправилни били изводите на съда, че поемането на разноските за програмите с метадон не е поставено в тежест на ГД „ИН“. В тази връзка се позовава на практика на ЕСПЧ и на националните съдилища. Моли да се отмени съдебния акт и постанови решение с което се уважат исковите претенции в пълен размер, ведно със законната лихва за забава.Претендира разноски.

Ответникът в писмено становище оспорва касационната жалба и моли да се остави в сила съдебното решение. Претендира юриск.възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната

жалба.

Административен съд- София град, XII-ти тричленен състав, като взе предвид становищата на страните и извърши проверка на обжалваното решение на наведените касационни основания съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК и след служебна проверка за допустимостта, валидността и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадени от надлежни страни и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК.

За да постанови оспорения акт, съдът е приел, че поемането на разноските за програмите с метадон не е поставено в тежест на ГД „ИН“, поради което и не се установява негово противоправно бездействие. ГД „ИН“ била изпълнила задълженията си по чл.3 ал.2 ЗИНЗС да предостави условия за провеждане и е провеждана терапия на зависимостта на Х. Т. И..

Настоящият състав на съда изцяло споделя изводите на АССГ, които макар и пестеливи съответстват на правните разпоредби регламентиращи начина и условията за провеждане на лечение с поддържащи програми с метадон.

Безспорно както твърди касаторът метадонът е лекарство, което се използва за лечение на болка и като поддържаща терапия или като помощ при детоксикация на хора със зависимост към опиоиди. Х. И. е на метадоново лечение от 2012г.

Според чл. 65 ал.1, изр. първо от Наредба № 2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода на лишените от свобода се осигуряват необходимите лекарства. Съгласно чл.2 ал.1 от посочената наредба, медицинското обслужване на лишените от свобода се осъществява в медицински центрове и в специализирани болници, разкрити в местата за лишаване от свобода, по реда на чл. 5, ал. 1 от ЗЛЗ, каквито безспорно има в затвора в [населено място]. Лечебните заведения в местата за лишаване от свобода са част от националната система за здравеопазване и извършват дейността си в съответствие с Правилника за устройството и дейността на лечебните заведения към МП. Съгл. чл. 2, ал. 1 от правилника лечебните заведения към Министерството на правосъдието са специализирани болници за активно лечение на лишените от свобода и лечебни заведения за извънболнична помощ - медицински центрове. СБАЛЛС към затвора в [населено място] е самостоятелно юридическо лице съгласно чл. 35, ал. 2, във вр. с ал. 1 и чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения, вр. с чл. 129 и чл. 130 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража и чл. 1 и чл. 2 от Правилника за устройството и дейността на лечебните заведения към Министерство на правосъдието.

Ищецът е твърдял незаконосъобразно бездействие на администрацията на ответника ГД „ИН“ да подаде заявление до Министерство на здравеопазването и да сключи договор по силата на който лекарственото средство метадон да се осигури със средства от държавния бюджет и да му се предостави. Редът за заплащане на лечението на българските граждани за заболявания, извън обхвата на задължителното здравно осигуряване със средства от държавния бюджет е уредено в НАРЕДБА № 34 от 25.11.2005 г. за реда за заплащане от държавния бюджет на лечението на българските граждани за заболявания, извън обхвата на задължителното здравно осигуряване. В чл. 2а и чл.2б изрично е разписано, че лекарственото средство се предоставя на лечебни заведения, след подаване от тях на заявление до Министъра на здравеопазването. Тоест, възможност да подаде заявление и сключи договор за

осигуряване на метадон със средства от държавния бюджет има лечебното заведение към Затвора в [населено място], който е самостоятелно ЮЛ по арг от посочените по-горе разпоредби, поради което и по см. на чл.205 от АПК би могло да носи отговорност за причинени на ищеца вреди. Първоинстанционният съд двукратно с разпореждане от 7.11.2019г и от 25.11.2019г е указвал на ищеца възможността на насочи исковете си срещу нов ответник. С молба от 26.11.2019г Х. Т. И. е изразил категоричното си желание ответник по исковите претенции да е ГД „ИН“. Както се посочи обаче, ГД „ИН“ и СБАЛЛС към затвора в [населено място] са две различни ЮЛ, които по арг. от чл.205 АПК всяко от тях би могло да отговаря за вредите причинени на ищеца. Именно на лечебното заведение, а не на ГД „ИН“ е дадена законова възможност да подаде заявление до МЗ за осигуряване на метадон със средства от държавния бюджет /чл.2а и ч.2б от НАРЕДБА № 34 от 25.11.2005 /.

Ето защо, няма бездействие на администрацията на ответника ГД"ИН". Такова би могло да се вмени на СБАЛЛС, но исковите претенции не са насочени към последната, въпреки указаната възможност. Твърденията на ищеца са за неосигуряването безплатен метадон. Тази дейност обаче, не е част от административната дейност на ГД „ИН“, а е медицинска лечебна дейност. Затворническата администрация е положила дължимото поведение, вкл. и в съответствие с чл. 3 от ЗИНЗС и е оказала медицинско обслужване на ищеца, отговарящо на неговото здравословно състояние. С оглед да бъде осигурена без прекъсване метадоновата терапия на наркозависимите лишени от свобода лица, в т. ч. и на ищеца по делото, същите се обслужват от клиника К., който има съответното разрешение от МЗ и лицата, зависими от наркотични вещества на територията на затвора в [населено място], получават необходимата им терапия от тази клиника. ГД „ИН“ е изпълнила задължението си да осигури условия за осигуряване на медицинско обслужване, осигурен е безпрепятствен достъп до клиника К.. Не е предвидена нормативна възможност в посочените по-горе подзаконовни нормативни актове именно ГД „ИН“ да подава заявление и да сключва договор за осигуряване метадон със средства от държавния бюджет. Както се посочи такава възможност има единствено лечебното заведение към затвора в [населено място], което е самостоятелно ЮЛ и може да носи отговорност за причинени вреди. Ищецът също неколкократно в молбите по делото, вкл. и в касационната жалба поддържа, че „болницата към Централния софийски затвор/ администрацията на затвора“ не е положила усилия да подаде заявление и сключи договор с МЗ. Очевидно не е направил разграничение в посочената по-горе насока, че се касае за самостоятелни ЮЛ-а, и въпреки предоставената му възможност не е насочил иска си срещу друг ответник. За квалифицирането на едно бездействие като незаконосъобразно административно такова, е необходимо да бъде установено неизпълнение на задължение от страна на административен орган или длъжностно лице от администрацията, което задължение е регламентирано в нормативен акт. Нормативно установеното задължение на администрацията в местата за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, е създаването на условия за опазване на физическото и психичното здраве на лицата изтърпяващи това наказание. В конкретният случай тези изисквания са били осъществени - на ищеца е осигурявана възможност за посещение в Клиника К. в затвора за провеждане на лечението. Самата медицинската помощ и лечение са извършват в лечебните заведения към местата за лишаване от свобода, респ. медицински центрове и не са административна дейност на

специализираните органи по изпълнение на наказанията.

По- горните съображения, претендираните неимуществени вреди също не се основават на отговорността на ответника ГД "ИН" по реда на ЗИНЗС.

Предвид съвпадане изводите на настоящия съдебен състав с тези на АССГ, обективирани в оспореното решение, същото следва да се остави в сила.

Относно разноските:

От страна на ответника по касация е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 286, ал. 2, изр. 1 от ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските по производството, по аргумент от чл. 75 и чл. 76 ГПК, са средствата за възнаграждение на свидетели и вещи лица, т. е. разноски, направени по процесуалните действия, които страната е искала да бъдат извършени. Обратно - при частично или пълно уважаване на иска, ответникът заплаща на ищеца разноски за производството, както и заплатената от него държавна такса и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК и чл. 143 АПК. Липсата на изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи. (Решение № 16966 от 11.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 334/2018 г., III о.; Решение № 12445/17.10.2017г по адм. д. № 6338/2016г по описа на ВАС, III отд. и др.)

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4184/27.07.2020г. по адм. дело № 11096/2019г. по описа на Административен съд София – град, 64 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: